ସତ୍ୟ କ'ଣ? - ସଂଖ୍ୟା ତିନି

ଏମ୍ମାଉସକୁ ଯାଉଥିବା ପଥ

Jeff Pippenger
2023-09-07

ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରରେ, ଶେଷ ଭୋଜନର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଯୀଶୁ ଗେଥସେମାନୀ ଉଦ୍ୟାନକୁ ଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଚୌଦ୍ଦତମ ଅଧ୍ୟାୟରୁ ସତରତମ ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି। ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରବନ୍ଧରେ ମୁଁ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଛି। ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧଟି ସେହି ଅଧ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକର ବୁଝାମଣା ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ପାଇଁ ଏକ ଭିତ୍ତିସ୍ଥଳ ଅଟେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଇତିହାସର ସଂସ୍କାର-ରେଖାର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ, ସେହି ଅଧ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଂଳାପ ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଏବଂ କ୍ରୁଶର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥାଏ। ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲେମରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର ଶେଷ ଭୋଜନ କଲେ, ତାପରେ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣନା ଘଟେ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ସେ ଗେଥସେମାନୀକୁ ଯାଆନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ଦିନ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ ସେ ଗ୍ରଫତାର ହୁଅନ୍ତି, ଏବଂ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧତାକୁ ନେଇଯାଉଥିବା ସାତ-ପଦକ୍ରମୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ସେ ଓ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗତ ଭାବରେ ଏକ୍ସେଟର ଶିବିର-ସଭାର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଏବଂ ମହା ନିରାଶାର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରେ ସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ଏମିତି ଏକ ଇତିହାସରେ ଯାହା ସପ୍ତମ ମାସର ଆନ୍ଦୋଳନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୁଏ। ଶେଷ ଭୋଜନର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିବା ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ଯୀଶୁ ପ୍ରଥମେ ଯାହା କହନ୍ତି, ସେହା ହେଉଛି:

> ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଉଦ୍ବିଗ୍ନ ନ ହେଉ; ତୁମ୍ଭମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ, ମୋତେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କର। ଯୋହନ 14:1।

କେବଳ କିଛି ଘଣ୍ଟା ପରେ ଏକ ମହାନ ନିରାଶା ସାମ୍ନାରେ ଅଛି ବୋଲି ଜାଣି, ଯୀଶୁ ଆସନ୍ନ ସଙ୍କଟ ପାଇଁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ। ସାତଟି ଗର୍ଜନ ଭାବେ ପ୍ରତୀକୀକୃତ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ଚାରିଟି ପଥଚିହ୍ନର ଭିତରେ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଗୁପ୍ତ ରେଖା ହେଉଛି ସେହି ଇତିହାସ, ଯେଉଁଠାରେ ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରର ବର୍ଣ୍ଣନାର ଏହି ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେପ ଘଟେ। ସାତଟି ଗର୍ଜନର ଭିତରେ ଥିବା ସେହି ଗୁପ୍ତ ରେଖା, ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରୁ ଶେଷ ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ "ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର" ହୃଦୟ "ଉଦ୍ବିଗ୍ନ ନ ହେଉ" ବୋଲି କହିବାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ, ଯିହୁଦା ଇସ୍କାରିଓତ ତୃତୀୟ ଏବଂ ଶେଷଥର ପାଇଁ ସାନହେଦ୍ରିନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ଭୋଜନସଭା ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିଲା। ସେ ତାଙ୍କର ତୃତୀୟ ସାକ୍ଷାତକାର ପାଇଁ ଭୋଜନସଭା ଛାଡ଼ି ଯିବା ସହିତ, ତାଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାକାଳ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା।

ସାତ ତୁରୀର ପ୍ରତୀକ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଗୁପ୍ତ ରେଖାର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଜୟୋଲ୍ଲାସମୟ ପ୍ରବେଶ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଆର୍ତ୍ତନାଦକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ। "ସତ୍ୟ" ବୋଲି ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହିବ୍ରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅକ୍ଷରର ପଥଚିହ୍ନ ହେଉଛି ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷର। ତ୍ରୟୋଦଶ ସଂଖ୍ୟା ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ପଥଚିହ୍ନ ଭାବେ ଏହା ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଆର୍ତ୍ତନାଦକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେଉଁଠାରେ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ ବିଦ୍ରୋହର ଏକ ପ୍ରକାଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେପରି ବିଜୟୋଲ୍ଲାସମୟ ପ୍ରବେଶର ପଥଚିହ୍ନ ସମୟରେ ଯିହୁଦା କରିଥାଏ।

> "ଗହୁଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୁଷ୍ମାଣ୍ଡ ସଦାରଣତଃ ଥିଲେ ଏବଂ ସଦା ରହିବେ; ଜ୍ଞାନୀ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ସହ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ ଥିବେ; ଯେମାନଙ୍କ ଦୀପ ସହ ପାତ୍ରମାନଙ୍କରେ ତେଲ ନାହିଁ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିବେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୃଥିବୀରେ ଯେ ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ସେହି ମଣ୍ଡଳୀରେ ଜଣେ ଲୋଭୀ ଯିହୁଦା ଥିଲା; ଏବଂ ତାହାର ଇତିହାସର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯିହୁଦାମାନେ ଥିବେ।" Signs of the Times, October 23, 1879.

ଯେତେବେଳେ ଯିହୁଦା ଟଙ୍କା ଫେରାଇଦେଲା, କାଇଫାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏବଂ ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସଘାତ ସ୍ୱୀକାର କଲା, ତାହା ପରେ ସେ ଯାଇ ନିଜକୁ ଫାସି ଦେଲା। ବିଚାରମଣ୍ଡପ ଛାଡ଼ି ଯାଉଥିବା ବେଳେ ସେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଚିତ୍କାର କଲା, ସେହି ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ସହିତ ଯେଗୁଡ଼ିକ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ଦ୍ୱିଧାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ତେଲ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନଥିଲେ।

> "ଯିହୂଦା ଦେଖିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଅନୁନୟ-ବିନୟ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଛି, ଏବଂ ସେ 'ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦେରି ହୋଇଗଲା! ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦେରି ହୋଇଗଲା!' ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରି ସଭାଗୃହରୁ ଦୌଡ଼ି ବାହାରିଗଲେ। ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରୋହିତ କରାଯାଉଥିବା ଦେଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ବଞ୍ଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ, ଏବଂ ନିରାଶାରେ ବାହାରିଯାଇ ନିଜକୁ ଫାଶୀ ଦେଲେ।" Desire of Ages, 722.

ଯୁଦା ଏକ ମିଥ୍ୟା ମଧରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା-ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଏପରି ଚିତ୍ରିତ କରେ—"ସଭାଗୃହରୁ ତ୍ୱରାୟ ଦୌଡ଼ି ବାହାରି ଚିତ୍କାର କରୁଥିଲେ, 'ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦେରି ହୋଇଗଲା! ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦେରି ହୋଇଗଲା!'" ଏହି ବାର୍ତ୍ତା ସଦା ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀର ଉପାସକଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରେ, ଏବଂ ଯେପରି ମିଲେରୀୟ ଇତିହାସରେ ସତ୍ୟ ମଧରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା-ବାର୍ତ୍ତା ଆସିପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ବାର୍ତ୍ତା ସହିତ ଚାଲୁ ରହିଥିଲେ। ଏହିପରି, ମିଲେରୀୟ ଇତିହାସରେ ଆମେ ସେହି ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଦେଖୁଛୁ, ଯେଉଁଥି ଉଇଲିୟମ୍ ମିଲର୍ଙ୍କୁ ନେତା ଭାବେ ଚୟନ କଲା, ଯେବେକି ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଲା ଏବଂ ଯେଉଁ ଛୋଟ ପାଳ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା, ତାହାଙ୍କ ବିରୋଧ କଲା।

> "ମୋର ମନ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସଙ୍କେତ ଦିଆଯିବ। 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଯାଅ।' କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ନିଜ ଦୀପଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ତେଲ ପାଇବାରେ ବିଳମ୍ବ କରିଥିବେ, ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦେରିରେ ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ତେଲ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ଚରିତ୍ର ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ।" Review and Herald, February 11, 1896.

ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସର ତୃତୀୟ ଚିହ୍ନସ୍ଥଳ ନ୍ୟାୟବିଚାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଏହା ଇବ୍ରୀ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଶେଷ ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୁଏ। ସେହି ଅକ୍ଷର ହେଉଛି "ତାଭ୍," ଏବଂ ଏହାକୁ ଲେଖାଯାଇଥିବାବେଳେ ଏହାର ଆକୃତି ଏକ କ୍ରୁଶ ପରି ହୁଏ। କ୍ରୁଶ ନ୍ୟାୟବିଚାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ମିଲ୍ଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସର ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମଧରାତ୍ରିର ଘୋଷଣା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, କିମ୍ବା ଆଲ୍ଫ ଅକ୍ଷରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏକ ପଥଚିହ୍ନ ଅଛି ଯାହା ଏକ ସମୟାବଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏହି ସମୟାବଧିକୁ ଦଶ କନ୍ୟାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ "ବିଳମ୍ବର ସମୟ" ବୋଲି ପରିଚିତ କରାଯାଇଛି, ଏମିତି ଏକ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଯାହା ହବକ୍କୂକ ଅଧାୟ ଦୁଇରେ ମଧ ରହିଛି। ମଧରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାରୁ, କିମ୍ବା ବିଦ୍ରୋହର ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମହାନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଶେଷ ଅକ୍ଷର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆଉ ଏକ ସମୟାବଧି ମଧ ଅଛି, ଯାହାକୁ "ସପ୍ତମ ମାସର ଆନ୍ଦୋଳନ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା; ଏହା ସାତ ମାସ ଧରି ଚାଲିଥିଲା ବୋଲି ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ମଧରାତ୍ରିର ଘୋଷଣାର ସନ୍ଦେଶ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲା ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯିହୂଦୀ ପଞ୍ଜିକାର ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନରେ ଆସିବେ, ଯାହା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନ ଥିଲା।

ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରୁ ଅଠାରୋତ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ବର୍ଣ୍ଣନାର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ସମୟାବଧିରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯାହା ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସର ସପ୍ତମ ମାସର ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ପ୍ରତିରୂପୀକୃତ କରେ। ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରର ଏହି ବର୍ଣ୍ଣନାର ମୂଳ ଭାର ହେଉଛି, ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ୍ରୁଶର ଆସନ୍ନ ସଙ୍କଟ (ଅକ୍ଷର 'Tav') ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା। ଏହି କାରଣରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏହା ସୂଚିତ କରନ୍ତି ଯେ, ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆରୋହଣ କରି ପୁନଃ ଫେରି ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ସମୟ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶୋକ, ଅନିଶ୍ଚିତତା ଓ ନିରାଶାର ଏକ ଅବଧି ହେବ। ସଂଶୋଧନର ରେଖାମାନଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ସମସ୍ତ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି, ଏହି ନିରାଶା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅବହେଳାର ଫଳରୂପେ ଉଦ୍ଭାବିତ ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସମ୍ମିଳିତ କରେ। କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ଅଛି, ଏବଂ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସିଧାସଳଖ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ

ହେବେ ଓ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେବେ; କିନ୍ତୁ ସଙ୍କଟଟି ଏତେ ମହାନ, ଏତେ ଅଭିଭୂତକାରୀ ଥିଲା ଯେ, ସେମାନେ ଯାହା ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା, ତାହାକୁ ଭୁଲିଗଲେ।

> “ଯେତେବେଳେ ଇସ୍ରାଏଲର ଆଶା, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଝୁଲାଇ ଦିଆଗଲେ ଏବଂ ନିକୋଦିମଙ୍କୁ ସେ ଯେପରି କହିଥିଲେ ସେହିପରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠାଯାଇଲେ, ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଶା ଯୀଶୁଙ୍କ ସହିତ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲା। ସେମାନେ ଏହି ବିଷୟକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିପାରିଲେ ନାହିଁ। ଏହା ବିଷୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହିଥିଲେ, ସେଥିର ସମସ୍ତ କଥାକୁ ସେମାନେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ।” Faith and Works, 63.

ଆମେ ଯୋହନଙ୍କ ଯେ ଚାରିଟି ଅଧ୍ୟାୟକୁ ଆଲୋଚନା କରୁଛୁ, ସେମାନଙ୍କର ସମଗ୍ର ବର୍ଣ୍ଣନାର ମୂଳ ଭାର ଏହା ଥିଲା ଯେ, ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହି ନିରାଶାର କାଳ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ, ଯାହା ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଗିରଫରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ, ସେ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆରୋହଣ କରି ପୁନର୍ବାର ଫେରିଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ। ଯୋହନଙ୍କ ଏହି ଚାରିଟି ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେ ଥିଲେ, ସେହି ସମୟଅବଧି ଏକ ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଐତିହାସିକ ଭାବେ, ମୁଁ ଯାହାକୁ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରୁଛି, ସେହି ସମୟକାଳ କ୍ରୁଶର ସଙ୍କଟ ପରେ ଘଟିଥିଲା। ଯୋହନଙ୍କ ସେହି ଚାରିଟି ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଯାହାକୁ ଆମେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବେ ସେହି ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, କ୍ରୁଶର ମହାନ ନିରାଶା ପରେ ନୁହେଁ।

ମୁଁ କାହିଁକି ସୂଚିତ କରୁଛି ଯେ, ଶେଷ ନିରାଶା—ଯାହା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ—ତାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସଂଶୋଧନ-ରେଖାରେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା, ଅର୍ଥାତ୍ ଲାଜାରଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର, ପ୍ରତୀକ ଥିଲା? ସାତଟି ଗର୍ଜନର ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ସତ୍ୟମାନ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥିର କରୁଥିବା ଆଲୋକରେ ଯୋହନଙ୍କ ଏହି ଚାରିଟି ଅଧ୍ୟାୟର ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ଆମେ ଦେଖିପାରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଇତିହାସରେ, ଲାଜାରଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ମଧ୍ୟର ସମୟାବଧି ତାରି କରିବାର ସମୟ ସହିତ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ। ତାହାପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜର ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶ ପାଇଁ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ଯାଆନ୍ତି। ଯୋହନ ଚୌଦ୍ଦ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ସେହି ଇତିହାସର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ, ଯାହା ସପ୍ତମ ମାସର ଆନ୍ଦୋଳନ ହେବାକୁ ଥିଲା, ଯାହା ତାରି କରିବାର ସମୟ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ସନ୍ଦେଶର ଆଗମନ ସମୟରେ, ଯାହା ସପ୍ତମ ମାସର ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା, ପୂର୍ବରୁହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା।

“ସତ୍ୟ” ବୋଲି ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦଟି କିପରି ସାତ ଗର୍ଜନର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଇତିହାସରୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସର ପରିଚୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରେ, ତାହା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯୋହନ ଅଧ୍ୟାୟ ଚଉଦରୁ ଅଧ୍ୟାୟ ସତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯେ ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଥିଲେ, ତାହାର କିଛି ସାବଧାନ ବିଶ୍ଳେଷଣ ଆବଶ୍ୟକ। ବୃହତ୍ ନିରାଶାର ପଥଚିହ୍ନ କିପରି ପ୍ରଥମ ନିରାଶାର ପଥଚିହ୍ନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ ପ୍ରୟୋଗ ହେଉଛି, ତାହାର ଏକ ଉଦାହରଣ ଏମାଉସକୁ ଯାଉଥିବା ପଥରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅନୁଭବରେ ପରିଚିତ ହୋଇପାରେ।

ମିଲରାଇଟ ଇତିହାସରେ ବିଳମ୍ବ-ସମୟର ସମାପ୍ତି ଘଟାଇଥିଲା ପୂର୍ବରୁ ବିଫଳ ହୋଇଥିବା 1843 ମସିହାର ପୂର୍ବାଭାସର ସଂଶୋଧନ। ମହା ନିରାଶାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ସପ୍ତମ-ମାସ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଆରମ୍ଭ କରାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶକୁ ବିକଶିତ କରିବାରେ ସାମୁଏଲ ସ୍ନୋଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଇତିହାସତଃ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇପାରେ, ଯଦି ଏକ୍ସେଟର ଶିବିର-ସଭା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯାଇଥିବା ତାଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖନୀ ଏବଂ ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରସ୍ତୁତିମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସାମୁଏଲ ସ୍ନୋଙ୍କ ବୁଝାମଣାର ବିକାଶକୁ ଅନୁସରଣ କରାଯାଏ। ପ୍ରେରିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସେହି ବିକାଶକୁ କେବଳ ସ୍ନୋଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସନ୍ଦେଶର ଐତିହାସିକ ବିକାଶ ଭାବେ ନୁହେଁ, ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଆସନ୍ତିକରେ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ ଆମକୁ ଜଣାଇଦିଅନ୍ତି ଯେ, ଯେବେ ପ୍ରଭୁ ହବକ୍‌କୁକଙ୍କ 1843 ଚାର୍ଟ ଉପରେ ଥିବା ସଂଖ୍ୟାମାନଙ୍କର ଏକ ତ୍ରୁଟିରୁ ନିଜ ହାତ ହଟାଇଦେଲେ, ସେତେବେଳେ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ପରିଚିତ କରାଗଲା।

> “ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦିତ ପ୍ରତ୍ୟାଶାରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରୁଥିବା ଦେଖିଲି। କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ କାଳଖଣ୍ଡମାନଙ୍କ ଗଣନାରେ ଥିବା

ଗୋଟିଏ ତ୍ରୁ ଟିକୁ ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ଆବୃତ କରି ରଖିଥିଲା। ଯେମାନେ ନିଜ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ପ୍ର ତୀକ୍ଷ । କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଏହି ତ୍ରୁ ଟିକୁ ଆବିଷ୍କ ।ର କରିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେହି ସମୟକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିବା ସର୍ବାଧିକ ପଣ୍ଡ ିତ ଲୋକମାନେ ମଧ ଏହାକୁ ଦେଖିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ। ପରମେଶ୍ୱ ର ନିଦ୍ଧ ାରଣ କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଗୋଟିଏ ନିରାଶାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ। ସମୟ ଅତିତ ହେଲା, ଏବଂ ଯେମାନେ ନିଜ ତାରକଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ ମୟ ପ୍ର ତ୍ୟ ।ଶାରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ, ସେମାନେ ଦୁଃଖିତ ଓ ହତୋତ୍ସ ।ହ ହେଲେ; ଯେଉଁଥିରେ ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ର କାଶକୁ ପ୍ରେ ମ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଭୟବଶତଃ ସେହି ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଗ୍ର ହଣ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଆଶାକରା ସମୟରେ ସେ ଆସିନଥିବାରୁ ସନ୍ତୁ ଷ୍ଟ ହେଲେ। ସେମାନଙ୍କ ର ଧର୍ମସ୍ୱ ୀକାର ହୃଦୟକୁ ସ୍ପ ର୍ଶ କରିନଥିଲା ଓ ଜୀବନକୁ ପବିତ୍ର କରିନଥିଲା। ସେହି ସମୟ ଅତିତ ହେବା ଏପରି ହୃଦୟମାନଙ୍କ ୁ ପ୍ର କାଶ କରିବା ପାଇଁ ଯଥାପ୍ର କାରେ ଗଣିତ ହୋଇଥିଲା। ସେମାନେ ପ୍ର ଥମେ ଫେରି ଆସି ସତ୍ୟ ରୂପେ ନିଜ ତାରକଙ୍କ ପ୍ର କାଶକୁ ପ୍ରେ ମ କରୁଥିବା ସେହି ଶୋକାକୁଳ, ନିରାଶ ଲୋକମାନଙ୍କ ୁ ଉପହାସ କଲେ। ପରୀକ୍ଷ ।ର ଘଡ଼ିରେ ଯେମାନେ ସଙ୍କେ ।ଚ କରି ପଛକୁ ଫେରିଯିବେ, ସେମାନଙ୍କ ୁ ପ୍ର କାଶ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କ ୁ ପରୀକ୍ଷ । କରିବା ଓ ସେମାନଙ୍କ ୁ ଏକ ଗଭୀର ଅନୁସନ୍ଧ ।ନକାରୀ ପରୀକ୍ଷ । ଦେବାରେ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଜ୍ଞ ।ନକୁ ମୁଁ ଦେଖିଲି।”

“ଯୀଶୁ ଓ ସମସ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସେନା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସହାନୁଭୂତି ଓ ପ୍ରେମରେ ଦେଖୁଥିଲେ, ଯେମାନେ ମଧୁର ଆଶାରେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ସେହିଜଣଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରୁଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲା। ସେମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାର ଘଣ୍ଟାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଭାସୁଥିଲେ। ଯେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲେ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଜ୍ୱଳିଉଠିଲା, କାରଣ ସେ ଯେଉଁ ଆଲୋକ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ, ତାହାକୁ ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଲେ ନାହିଁ। ସେହି ବିଶ୍ୱାସୀ, ନିରାଶ ଲୋକମାନେ, ଯେମାନେ ବୁଝିପାରୁନଥିଲେ କାହିଁକି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ାଯାଇନଥିଲା। ପୁଣିଥରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ବାଇବେଲକୁ ଫେରାଇ ନିଆଗଲା, ଯେଣେକି ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟକାଳଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଜନ୍ତି। ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ହସ୍ତ ହଟାଯାଇଲା, ଏବଂ ଭୁଲଟି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଗଲା। ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟକାଳଗୁଡ଼ିକ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଏକେ ପ୍ରମାଣ, ଯାହା ସେମାନେ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଥିଲେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟକାଳଗୁଡ଼ିକ 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ଏହା ସିଦ୍ଧ କଲା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ 1844 ରେ ସମାପ୍ତ ହେବ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଚନରୁ ଆଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ଜାଣିଲେ ଯେ ଏକ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଅଛି—‘ଯଦିଓ ଏହା [ଦର୍ଶନ] ବିଳମ୍ବ କରେ, ତଥାପି ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର।’ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଆଗମନ ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରେମରେ ସେମାନେ ଦର୍ଶନର ସେହି ବିଳମ୍ବକୁ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ, ଯାହା ସତ୍ୟ ସହନଶୀଳ ଅପେକ୍ଷାକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଥିଲା। ପୁଣିଥରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସମୟ-ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିନ୍ଦୁ ଥିଲା। ତଥାପି ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ନିଜମାନଙ୍କର ଗୁରୁତର ନିରାଶାରୁ ଉପରକୁ ଉଠିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଯାହା ଫଳରେ 1843 ମସିହାରେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିବା ସେହି ପରିମାଣର ଉତ୍ସାହ ଓ ଶକ୍ତିକୁ ସେମାନେ ଧାରଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ।”

“ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଜୟଲାଭ କଲେ, ଏବଂ ଯେମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ତାହାକୁ ଯେପରି କହୁଥିଲେ ସେହି ଭ୍ରମକୁ ଗ୍ରହଣ ନ କରିବା ପାଇଁ ନିଜମାନଙ୍କର ଦୂରଦର୍ଶୀ ବିଚାରଶକ୍ତି ଓ ପ୍ରଜ୍ଞା ଉପରେ ନିଜେ ନିଜେ ଅଭିନନ୍ଦନ କଲେ। ସେମାନେ ଏହା ଅନୁଭବ କରିଲେ ନାହିଁ ଯେ, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପରାମର୍ଶକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରେରିତ ସନ୍ଦେଶକୁ ଆଚରଣରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ।”

“ଏହି ସନ୍ଦେ ଶରେ ବିଶ୍ୱ ।ସ କରୁଥିବାମାନେ ଗିର୍ଜାଘରମାନଙ୍କ ମଧ ରେ ଉତ୍ପୀ ଡ଼ିତ ହେଉଥିଲେ। କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ , ଯେମାନେ ଏହି ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଗ୍ର ହଣ କରୁନଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟର ଭାବନାଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟ ରେ ପ୍ର କାଶ କରିବାରୁ ଭୟ ସେମାନଙ୍କ ୁ ନିରୋଧ କରିରଖିଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସମୟର ଅତିକ୍ର ମ ସେମାନଙ୍କ ର ପ୍ର କୃତ ଭାବନାକୁ ପ୍ର କାଶ କରିଦେଲା। ସେମାନେ ସେହି ସାକ୍ଷ ୍ୟ କୁ ନିରବ କରିଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରୁଥିଲେ, ଯାହା ବହନ କରିବାକୁ

> ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ବାଧା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ—ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟକାଳ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାରିତ ଥିଲା। ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟତା ସହିତ ନିଜମାନଙ୍କର ଭୁଲକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କଲେ ଏବଂ କାହିଁକି ସେମାନେ 1844 ମସିହାରେ ନିଜମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆଶା କରୁଥିଲେ, ତାହାର କାରଣମାନେ ଦେଲେ। ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧୀମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ଆଣିପାରିଲେ ନାହିଁ। ତଥାପି ଗିର୍ଜାଘରମାନଙ୍କର କ୍ରୋଧ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲା; ସେମାନେ ପ୍ରମାଣକୁ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ସଙ୍କଳ୍ପ କଲେ, ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଗିର୍ଜାଘରରୁ ବାହାରେ ରଖିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ କଲେ, ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନେ ତାହା ଶୁଣିପାରିବେ ନାହିଁ। ଯେମାନେ ଇଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ଆଲୋକକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ରୋକି ରଖିବାକୁ ସାହସ କରିପାରୁନଥିଲେ, ସେମାନେ ଗିର୍ଜାଘରରୁ ବାହାର କରାଗଲେ; କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳର ଆଲୋକରେ ଆନନ୍ଦିତ ଥିଲେ। ସେମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲେ।” Early Writings, 235–237.

ଏବେ ଯେ ଇତିହାସ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଗଲା, ସେଥିରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ସହିତ ୨୦୨୦ ଜୁଲାଇ ୧୮ ତାରିଖର ଅନୁଭବକୁ ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି; ତଥାପି ମୁଁ ଯେ ବିଷୟଟିକୁ ଆପଣଙ୍କ ଚିନ୍ତା ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ସେହି ହେଲା—ଏକ୍ସେଟର କ୍ୟାମ୍ପ-ସଭାରେ ସାମୁଏଲ ସ୍ନୋ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକର ବାର୍ତ୍ତା ଯାହାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ସେହି ବୁଝାମଣା ସ୍ନୋଙ୍କ ଐତିହାସିକ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ହସ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି। ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ଗୋଟିଏ ତ୍ରୁଟିକୁ ଆବୃତ କରିରଖିଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ହସ୍ତକୁ ହଟାଇଦେଲେ, ସେତେବେଳେ ମିଲେରାଇଟମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ନିରାଶାକୁ ବୁଝିପାରିଲେ, ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସେହି କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଥିଲେ ଯାହାକୁ ବିଳମ୍ବର ସମୟ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି।

ତାଙ୍କର ହାତ ହଟାଇ ନେବା ଇମ୍ମାଉସ୍‌ର ପଥରେ ଥିବା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅନୁଭବର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଓ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଉପାଦାନ ଅଟେ। ଏହା "ଅପେକ୍ଷାର ସମୟ" ବୋଲି ପରିଚିତ କାଳଖଣ୍ଡର ଶେଷକୁ ପ୍ରତୀକୀକୃତ କରେ ଏବଂ "ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦ" ବାର୍ତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ବୁଝାପଡ଼ା ସହିତ ସମାପ୍ତିକୁ ପହଞ୍ଚେ। ତଥାପି, ଇମ୍ମାଉସ୍‌ର ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କ୍ରୁଶ ପରେ ଘଟିଥିଲା, ଯାହା ଲାଜାରଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ମହା ନିରାଶାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

> ଏବଂ ଦେଖ, ସେହି ଦିନ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଜଣ ଯିରୁଶାଲେମରୁ ପ୍ରାୟ ଷାଠି ଫର୍ଲଙ୍ଗ ଦୂରରେ ଥିବା ଇମାଉସ୍ ନାମକ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରାମକୁ ଯାଉଥିଲେ। ଏବଂ ଯେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସେମାନେ ପରସ୍ପର କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲେ। ଏବଂ ଏପରି ହେଲା ଯେ, ସେମାନେ ପରସ୍ପର ଆଲୋଚନା ଓ ବିଚାରବିମର୍ଶ କରୁଥିବାବେଳେ, ଯୀଶୁ ସ୍ୱୟଂ ନିକଟକୁ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ସହ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ସେମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ରୋକାଯାଇଥିଲା। ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ତୁମେ ଚାଲିଚାଲି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେମିତି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛ, ଯାହାରୁ ତୁମେ ବିଷଣ୍ଣ ହୋଇପଡ଼ିଛ? ଲୂକ 24:13–16.

ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ "ଚକ୍ଷୁ" ଶବ୍ଦଟି ବାସ୍ତବିକ ଚକ୍ଷୁ-ଇନ୍ଦ୍ରିୟଠାରୁ ଅଧିକ ଭାବରେ ଦର୍ଶନକୁ ସୂଚିତ କରେ। "ରୋଧିତ" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଶକ୍ତି। ଶିଷ୍ୟମାନେ କ୍ରୁଶର ଦର୍ଶନକୁ ବୁଝିବାରେ ଅସମର୍ଥ ଥିଲେ, କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କ୍ରୁଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଦର୍ଶନକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର କ୍ଷମତାକୁ ଆବୃତ କରିଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ହସ୍ତ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତିର ଏକ ପ୍ରତୀକ। ଯୀଶୁ ଯେ ଦୁଃଖକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ, ତାହା ସେମାନଙ୍କର ଗଭୀର ନିରାଶାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା। ନିରାଶ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆହୁରି ଆଲୋଚନା ପରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

> ତାହାପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ହେ ମୂର୍ଖମାନେ, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ ଯାହା କହିଛନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ହୃଦୟରେ ମନ୍ଥରମାନେ! ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ କି ଏହି ସମସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରିବା ଏବଂ ନିଜ ମହିମାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା? ଏବଂ ମୋଶା ଓ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ସେ ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନିଜ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଦେଲେ। ଏବଂ ସେମାନେ ଯେଉଁ ଗ୍ରାମକୁ ଯାଉଥିଲେ, ତାହାର ନିକଟକୁ ପହଞ୍ଚିଲେ; ଏବଂ ସେ ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବେ ବୋଲି ଭାବ ପ୍ରକାଶ କଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଜୋର କରି କହିଲେ, ଆମ ସହିତ ରୁହନ୍ତୁ; କାରଣ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଇଆସିଛି, ଏବଂ ଦିନ ବହୁତ ଗଡ଼ିଗଲାଣି। ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ପାଇଁ ଭିତରକୁ ଗଲେ। ଲୂକ 24:25–29.

ଯୀଶୁ, ବାଇବେଲୀୟ ବ୍ୟ ।ଖ୍ୟ ।ର "historicist" ପଦ୍ଧ ତିକୁ ପ୍ର ୟୋଗ କରି, ମୋଶାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପବିତ୍ର ଇତିହାସର ଅବଧି ସାରା ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀର ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଗକୁ ନେଇ, କ୍ରୁଷ ୁବେଦୀର ଇତିହାସକୁ ଚିହ୍ନ ଟ କରିବା ପାଇଁ ଶିଷ୍ୟ ମାନଙ୍କ ୁ ଶିକ୍ଷ ।ଦେଇଥିଲେ। ଯୀଶୁ, ଅତୀତର ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୟ ଇତିହାସର ସେହି ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ—ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ପୁରାତନ ପଥମାନଙ୍କ ୁ ଏବଂ "line upon line" ପଦ୍ଧ ତିକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରେ—ବ୍ୟ ବହାର କରି ନିରାଶ ଶିଷ୍ୟ ମାନଙ୍କ ୁ ଶିକ୍ଷ । ଦେଇଥିଲେ। ସେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ବିନା ଆଗକୁ ଯାଇବାକୁ ମନେ ହେଉଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ୁ ଭିତରକୁ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ସହ ରହିବାକୁ ବିନୟପୂର୍ବକ ଅନୁରୋଧ କଲେ। ସେମାନେ ବିଳମ୍ ୍ୱର ସମୟରେ ଥିଲେ, ଏବଂ ଖ୍ରୀ ୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କ ଚକ୍ଷ ୁରୁ ନିଜ ହସ୍ତ କୁ ହଟାଇବାକୁ ଯାଉଥିଲେ। ତାଙ୍କ ର ହସ୍ତ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇବା ପରେ ବିଳମ୍ ୍ୱର ସମୟ ଶେଷ ହେବ, ଏବଂ ସେମାନେ ଅନ୍ଧ କାର ମଧ ରୁ ଦ୍ୱ ରାଗତିରେ ଯିରୂଶାଲେମକୁ ଏବଂ ଏଗାରୋଟି ଶିଷ୍ୟ ଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଯାଉଥିବାବେଳେ, ସେମାନେ "Midnight Cry" ସନ୍ଦେ ଶର ପ୍ର ସାରଣର ବେଗକୁ ପ୍ର ତୀକାତ୍ମ କ ଭାବେ ପ୍ର ଦର୍ଶନ କଲେ।

> ଏବଂ ଏହା ଘଟିଲା ଯେ, ସେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଭୋଜନ ପାଇଁ ବସିଥିବାବେଳେ ସେ ରୁଟି ନେଲେ, ତାହାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ, ଭାଙ୍ଗିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ। ତାହାପରେ ସେମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଖୋଲିଗଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଲେ; ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ। ଲୂକ 24:31।

ଯୀଶୁ ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ଦର୍ଶନର ବୁଝାମଣାକୁ ଧରିରଖିଥିବା ନିଜ ହସ୍ତକୁ ହଟାଇଦେଲେ, ଏବଂ ସେ ଏପରି କରିବାମାତ୍ରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଲେ। ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକର ସନ୍ଦେଶ ଆଣିଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଭୋଜନ କରୁଥିବାବେଳେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ, କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ଦେଶକୁ ଭକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ହୁଏ। ସେମାନେ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ "ଜ୍ୱାରର ତରଙ୍ଗ ପରି ସମଗ୍ର ଦେଶ ଜୁଡ଼ି" ଏଗାରଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ କହିବା ପାଇଁ ଦୌଡ଼ିଗଲେ।

> ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ କହିଲେ, "ସେ ପଥରେ ଆମ ସହ କଥା କହୁଥିବାବେଳେ, ଏବଂ ଆମ ପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲି ବୁଝାଉଥିବାବେଳେ, ଆମର ହୃଦୟ କି ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ୱଳି ଉଠୁନଥିଲା?" ସେହି କ୍ଷଣରେ ସେମାନେ ଉଠି ଯିରୂଶାଲେମକୁ ଫେରିଗଲେ, ଏବଂ ଏଗାରଜଣଙ୍କୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକାତ୍ର ହୋଇଥିବାରେ ପାଇଲେ; ସେମାନେ କହୁଥିଲେ, "ପ୍ରଭୁ ନିଶ୍ଚୟ ଉଠିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଶିମୋନଙ୍କୁ ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି।" ତାହାପରେ ସେମାନେ ପଥରେ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ଏବଂ ରୁଟି ଭାଙ୍ଗିବାବେଳେ କିପରି ସେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପରିଚିତ ହେଲେ, ସେସବୁ କଥା କହିଲେ। ସେମାନେ ଏହି ସମସ୍ତ କଥା କହୁଥିବାବେଳେ, ଯୀଶୁ ସ୍ୱୟଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ହେଉ।" କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଭୀତ ଓ ଆତଙ୍କିତ ହେଲେ, ଏବଂ ଭାବିଲେ ଯେ ସେମାନେ କୌଣସି ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିଛନ୍ତି। ସେ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ତୁମେ କାହିଁକି ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛ? ଏବଂ କାହିଁକି ତୁମମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଏପରି ସନ୍ଦେହ ଉଦ୍ଭବ ହେଉଛି? ମୋର ହାତ ଓ ପାଦ ଦେଖ; ଏହା ମୁଁ ନିଜେ। ମୋତେ ଛୁଇଁ ଦେଖ; କାରଣ ତୁମେ ଯେପରି ମୋତେ ଦେଖୁଛ, ଆତ୍ମାର ମାଂସ ଓ ହାଡ଼ ନଥାଏ।" ସେ ଏହା କହିସାରି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ହାତ ଓ ପାଦ ଦେଖାଇଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆନନ୍ଦର ଆତିଶୟରେ ଏଯାବତ୍ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲେ ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ; ତେଣୁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଖାଇବା ପାଇଁ କିଛି ଅଛି କି?" ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଭୁନା ମାଛର ଏକ ଖଣ୍ଡ ଏବଂ ମଉଛାକର ଏକ ଅଂଶ ଦେଲେ। ସେ ତାହା ନେଇ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଖାଇଲେ। ପୁନର୍ବାର ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିଲି, ସେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯେ କଥାଗୁଡ଼ିକ କହିଥିଲି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏହି—ମୋ ବିଷୟରେ ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କ ପୁସ୍ତକରେ, ଏବଂ ଗୀତସଂହିତାରେ ଯାହା ଲେଖାଯାଇଛି, ସେ ସମସ୍ତ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ପୂରଣ ହେବା ଉଚିତ।" ତାହାପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କ ବୁଝାମଣା ଖୋଲିଦେଲେ, ଯେଣୁ ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି। ଲୂକ 24:32–45.

ଏମାଉସକୁ ଯାଉଥିବା ପଥରେ ଶିଷ୍ୟ ମାନଙ୍କ ସହିତ ଯେପରି ଘଟିଥିଲା, ସେହିପରି ଯୀଶୁ ବାଇବେଲର ପବିତ୍ର ଅତୀତ ଇତିହାସମାନଙ୍କ ମାଧ ମରେ ସନ୍ଦେ ଶକୁ ପ୍ର ସ୍ତ ୁତ କରନ୍ତ ି, ଯାହାଦ୍ୱ ।ରା ସେ ନିଜ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ପୁନରୁତ୍ଥ ।ନର ଇତିହାସକୁ ବ୍ୟ ।ଖ୍ୟ କରନ୍ତ ି; ଏବଂ ସେ ଏହା କରିଥିଲେ ଭୋଜନ କରିବାର ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ଦେଇ। ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଭକ୍ଷ ଣ କରିବାକୁ ହେବ। ସେମାନଙ୍କ ର ଅନିଶ୍ଚ ିତତା ଓ ଶୋକର ମଧ ରେ, ଯୀଶୁ ନିଜ ମୃତ୍ୟୁ ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ନିଜ ପୁନରୁତ୍ଥ ।ନ, ଆରୋହଣ ଓ ପୁନରାଗମନ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଘଟିଥିବା ବିଳମ୍ ୍ୱର ସମୟକୁ, ଅତୀତର ପବିତ୍ର ଇତିହାସମାନଙ୍କ ୁ ପଙ୍କ୍ତ ି ପରେ ପଙ୍କ୍ତ ି ଏକତ୍ର କରି ଆଧାରିତ ବର୍ତ୍ତ ମାନ ସତ୍ୟ ର ସନ୍ଦେ ଶ ପ୍ର ତି ସେମାନଙ୍କ ର ବୁଝାମଣିକୁ ଖୋଲିଦେଇ,

ସମାପ୍ତ ିକୁ ଆଣନ୍ତ ି।

ଏହିପରି, ଏମାଉସକୁ ଯାଉଥିବା ପଥରେ ଥିବା ସେହି ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟ (ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକର ସନ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସଂଯୁକ୍ତ ଏବଂ ସଶକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା) କ୍ରୁଶ ପରେ ଆସିଥିବା ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ବିଳମ୍ବର ସମୟ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି। ତେଣୁ, ସେହି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନିରାଶା ମହା ନିରାଶାକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରେଖାରେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ତାପରେ ଏମାଉସର କାହାଣୀ ନିରାଶ ଏଗାରଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ସହିତ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ। ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦେଇ, “ଇତିହାସବାଦ”ର ପ୍ରଣାଳୀ ଦ୍ୱାରା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବାକ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି, ଏବଂ ଭୋଜନ କରୁଥିବାବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ବୁଝାମଣାକୁ ଖୋଲିଦିଅନ୍ତି। କାହାଣୀର ଆରମ୍ଭ କାହାଣୀର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ତାପରେ ଯୀଶୁ ଏହି ସତ୍ୟ ପାଇଁ ତୃତୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି ଯେ, କ୍ରୁଶର ନିରାଶାକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବରେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରେ। ସେ ଇତିହାସର ଗଠନ ପାଇଁ ତୃତୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ କହି ଯେ, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ନ କରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିରୁଶାଲେମରେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ।

> ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ଏହିପରି ଲେଖାଯାଇଛି, ଏବଂ ଏହିପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଃଖଭୋଗ କରିବା, ଓ ତୃତୀୟ ଦିନରେ ମୃତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା; ଏବଂ ତାଙ୍କ ନାମରେ ପାପକ୍ଷମା ପାଇଁ ମନଫେରାଣ ସମସ୍ତ ଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚାରିତ ହେବା ଉଚିତ, ଯିରୁଶାଲେମରୁ ଆରମ୍ଭ କରି। ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟର ସାକ୍ଷୀ ତୁମେମାନେ। ଏବଂ ଦେଖ, ମୁଁ ମୋର ପିତାଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଠାଉଛି; କିନ୍ତୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଶକ୍ତିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅଭିଷିକ୍ତ ନହେଉଅ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେମାନେ ଯିରୁଶାଲେମ ନଗରରେ ରୁହ। ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ବେଥାନୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାହାରକୁ ନେଇଗଲେ, ଏବଂ ନିଜ ହାତ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ। ଏବଂ ଏହା ଘଟିଲା ଯେ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଥିବାବେଳେ, ସେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହେଲେ, ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଉପରକୁ ଉଠାଯାଇଲେ। ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଉପାସନା କରି, ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ଫେରିଲେ; ଏବଂ ନିରନ୍ତର ମନ୍ଦିରରେ ରହି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସ୍ତୁତି ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଥିଲେ। ଆମେନ। ଲୂକ 24:46–53.

ଇମ୍ମାଉସକୁ ଯାଉଥିବା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏକ ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ସୂଚିତ କରେ, ଯାହା ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ସେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେବା ଏବଂ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆରୋହଣ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଥିଲା। ଇମ୍ମାଉସର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ବିଳମ୍ବର ସମୟର ସମାପ୍ତି ହେଲା, ଯେତେବେଳେ କ୍ରୁଶର ଘଟଣାମାନଙ୍କର ବାର୍ତ୍ତା ପୂର୍ବତନ ପବିତ୍ର ଇତିହାସମାନଙ୍କର ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର ଆଣିବାର ପଦ୍ଧତି ଦ୍ୱାରା, ରେଖା ଉପରେ ରେଖା, ସ୍ଥାପିତ ହେଲା। ତାହାପରେ ସେହି ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସମ୍ଭବ ଥିବା ସର୍ବାଧିକ ଶୀଘ୍ରତାରେ ବହନ କଲେ। ତାହାପରେ ଯୀଶୁ ଏଗାରୋଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରନ୍ତି; ପୁଣିଥରେ ଭୋଜନ କରିବାର ଉଲ୍ଲେଖ ହୁଏ; ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ରେଖା ଉପରେ ରେଖା ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ; ଏବଂ ଇମ୍ମାଉସର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ସେ ତାହାପରେ ତାଙ୍କର ବୁଝାମଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରି ବିଦାୟ ନିଅନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ତାହା ପୂର୍ବରୁ ନୁହେଁ, ସେ ଯେରୁଶାଲେମରେ ବିଳମ୍ବ କରି ରହିବାର ସେହି ଇତିହାସକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଆଗମନ ସହ ସେହି ବିଳମ୍ବର ସମୟ ସମାପ୍ତ ନ ହୁଏ।

ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯେରୁଶାଲେମରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କହିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେହିଥିଲା ଏମାଉସ ପଥର କାହାଣୀର ଶେଷ। କାହାଣୀର ଆରମ୍ଭ ଏକ ନିରାଶାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ତାହା ପରେ ଏକ ଅପେକ୍ଷାର ସମୟ, ତାହା ପରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତଧ୍ୱନିର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ସତ୍ୟର ଏକ ପ୍ରକାଶନ। ସେହି ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ହସ୍ତକୁ ହଟାଇଦେଲେ, ଯାହା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁକୁ “ରୋକି” ରଖିଥିଲା। ସେହିଟି କାହାଣୀର ଆରମ୍ଭ, ଏବଂ କାହାଣୀର ମଧ୍ୟଭାଗ ସେହି ଏକଇ କାହାଣୀରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏଗାରୋଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ନିରାଶାକୁ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଓ ନିଜ ବାକ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣାକୁ ଖୋଲିଦେଇ ଦୂର କରିଥିଲେ। ତାହା ପରେ ଆସେ ସେହି ଏକଇ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଗଠନର ଶେଷ ସାକ୍ଷ୍ୟ, ଯାହା ମହା ନିରାଶାରୁ ନୁହେଁ, ପ୍ରଥମ ନିରାଶାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ।

ଇମାଉସ୍ ରୁ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା, ବିଳମ୍ବ ସମୟ ଏବଂ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକର ତିନିଜଣ ସାକ୍ଷୀ ପ୍ରଦାନ କରେ; ତଥାପି, ଏହି ତିନୋଟି ସାକ୍ଷୀର ପ୍ରତ୍ୟେକର ଆରମ୍ଭରେ ଯେ ପ୍ରକୃତ ନିରାଶାଟି ପଥଚିହ୍ନ ଭାବେ ଦେଖାଯାଏ, ସେହିଟି ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରଥମ ନୁହେଁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ନିରାଶା ଥିଲା। ମିଲେରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ଯେ ପଥଚିହ୍ନଟି ମହା ନିରାଶା ଅଟେ, ତାହାକୁ ମିଲେରାଇଟ୍ ଇତିହାସର ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି—ଏହି କଥାକୁ ଚିହ୍ନିବା ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ; କାରଣ, ଶେଷ ଭୋଜନରେ ହୋଇଥିବା ଭୋଜନ ଓ ଗେଥସେମାନୀର ଉଦ୍ୟାନରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ ଘଟିଥିବା ଗିରଫର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଯୋହନଙ୍କ ଚାରିଟି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେ କାହାଣୀକୁ ଆମେ ପାଉଁ, ତାହା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା ମୂଳଭୂତ। ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଏଗାରୋଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଭୋଜନ କଲେ, ସେ ପଚାରିଲେ, "ତୁମେ କାହିଁକି ବିଚଳିତ ହେଉଛ? ଏବଂ କାହିଁକି ତୁମମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଏପରି ଚିନ୍ତା ଉଦ୍ଭବ ହେଉଛି?"

ଯୋହନ ପୁସ୍ତକରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ଶେଷ ଭୋଜନ ଗ୍ରହଣ କରିସାରିବା ପରେ ତୁରନ୍ତ, ଯେ ଅନୁଚ୍ଛେଦକୁ ଆମେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ, ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଏହି କଥାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ— "ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ବ୍ୟାକୁଳ ନ ହେଉ।" ପାଞ୍ଚ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ। ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରୁ ସପ୍ତଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାଗ, 18 ଜୁଲାଇ 2020 ର ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଏକ ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ଆରମ୍ଭ କରାଏ, ଏବଂ ଯାହା ପରୀକ୍ଷାକାଳ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଯୀଶୁ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶନକୁ ନେଇଯାଏ, ଏବଂ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଏମିତି ଏକ ସମୟାବଧିକୁ ଆରମ୍ଭ କରାଏ, ଯାହା ସପ୍ତମ ମାସର ଆନ୍ଦୋଳନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏମାଉସର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗଭୀର ରାତ୍ରିରେ ଯିରୂଶାଲେମକୁ ଦୌଡ଼ି ଯାଇଥିବା ଘଟଣା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀକୀକୃତ ହୋଇଛି। ସେହି ଇତିହାସଟି ହିଁ ସେହି ତିନିଟି ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ କ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜକୁ "ସତ୍ୟ" ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ।

ଯୋହନଙ୍କ ଏହି ଚାରି ଅଧ୍ୟାୟର ବୃତ୍ତାନ୍ତରେ ଆମେ କେବଳ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସେହି ଏକେ ବାକ୍ୟର ସେହି ପଦକ୍ରମ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ ହେଉଥିବାକୁ ନୁହେଁ ପାଉଛୁ, ବରଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ କରାଯାଉଛି—ଅର୍ଥାତ୍ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର କ୍ରନ୍ଦନର ସନ୍ଦେଶର ଅନ୍ତିମ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବେ ଅଗଷ୍ଟ ଦ୍ୱାଦଶ ଠାରୁ ସପ୍ତଦଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ Exeter ଶିବିର ସମାବେଶରେ କ୍ରମଶଃ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି—ସେହି ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ମିଳେ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷାରତ ସନ୍ତମାନେ ଅବଶେଷରେ ଚିହ୍ନିବେ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଦୂତମାନେ "ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକର" ଅନ୍ତିମ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶକୁ ମୃତ୍ୟୁମୁଖୀ ଜଗତଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯାଉଥିବା ସମୟରେ, ଜଗତ ରବିବାରୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସଙ୍କଟରେ ନିମଗ୍ନ ହେବ।